

lertidig Krigsskat“, og saa siger jeg: „ . . . saaledes som jeg har forstaaet de Fantaster, der mener, at man skal paalægge en Spekulationsskat for at straffe dem, der lige nu spekulerer paa Børsen og maaske om en Maaned ikke spekulerer mere; fordi der ikke er nogen Anledning dertil. Paa den Maade synes jeg ikke, at man gennemfører Skatter her i Landet. Nej, jeg har intet imod at overveje Spørgsmaalet om en Børsskat, der sker ogsaa Forberedelser til en saadan i Finansministeriet, og et saadant Skatteforslag vil ogsaa komme, men der kræves nogen Tid dertil og: en nøje Forberedelse, og den mener jeg at være fuldkommen berettiget til at tage Tid til, inden jeg forelægger et Forslag, for det skulde ikke være Meningen med en saadan Skat i Øjeblikket at slaa ned paa Børsen med et Lyn, men derimod at søge at skaffe Staten en Indtægt, hvor man mener at kunne faa den, gennem en Stempelsskat, som det vel maatte være, paa Omsætningen“.

Nu vil jeg spørge ærede Medlemmer, om jeg ikke i Landstinget netop har antydnet, at det var et saadant Forslag som det, vi nu forhandler om, som jeg vilde fremkomme med. Hvorfor vil det ærede Medlem saa skyde mig i Skoene, at jeg i Landstinget skulde have udtalt en stik modsat Anskuelse af den, der skulde bære dette Lovforslag, naar jeg netop har udtalt den Anskuelse, hvorpaa dette Lovforslag er bygget? Men, som sagt, jeg kan ikke rigtig tage det ærede Medlem alvorligt, skønt man jo maa tage alle ærede Medlemmer alvorligt, men jeg kan ikke andet end tage det ærede Medlems Udtalelser som Udtalelser af en Mand, der maa hjælpe sig, en Mand, der er i Knibe og maa søge Udveje, og saa er det naturligvis en Udvej at læse det halve af den Landstingstale op, som jeg har holdt. Jeg indser dog ikke rigtig, at en saadan Udvej kan hjælpe ret meget, thi Landstingstidenden er jo tilgængelig for alle Medlemmer, ogsaa for en Minister, og det er ikke saa vanskeligt — heller ikke for mig — at finde de Udtalelser igen, skønt jeg unægtelig ikke i Øjeblikket kunde erindre, hvad jeg havde sagt den Gang.

Det ærede Medlem (Schovelin) sagde, at der laa ganske andre Skatter for, som man kunde gøre Brug af, end just en saadan Omsætningsskat. Dertil vil jeg sige, at den Skat, han nævnedes, og som for øvrigt tidligere er nævnt, tror jeg ikke, at man med nogen Gavn i Øjeblikket kan diskutere i den danske Rigsdag. Det var

nemlig en Udførselsskat, men en Udførselsskat paa saadanne Varer, hvis Udførsel er fri, altsaa navnlig de store Eksportartikler, Landets vigtigste Udførselsvarer, vilde man vel neppe i Øjeblikket gaa til, og hvad de Varer angaar, som der er Udførselsforbud for, saa knytter der sig dertil, som alle ærede Medlemmer kan tænke sig, uden at jeg behøver at komme ind derpaa, saa mange Vanskeligheder, saa mange Betragtninger om rent mellemfolkelige Spørgsmaal, at et Lovforslag om sligt vilde være vanskeligt at fremsætte og overmaade vanskeligt at drøfte i den danske Rigsdag. Det ærede Medlem nævnedes en enkelt Vare. Jeg skal ikke komme ind derpaa; men jeg maa sige, at naturligvis har Spørgsmaalet om Udførselstold ogsaa været overvejet og nøje prøvet i det nuværende Ministerium, men jeg ser i Øjeblikket ikke nogen Mulighed for at naa til en saadan, uden at jeg dog her i Dag tør og vil udtale mig nøjere derom. Selv med Hensyn til saadanne Varer, som der skrives højest op om, at man skulde gaa til Udførselstold paa, har jeg efter de Overvejelser, som Ministeriet har kunnet anstille, ikke troet det rigtig eller anset det for forsvarligt at foreslaa Udførselstold. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kun henkastede denne Tanke ganske løst, for dog at sige noget, men da det ærede Medlem jo, som sagt, maa tages alvorligt som Rigsdagsmand, saa har jeg ment at skyldes i alt Fald andre ærede Medlemmer dette Svar.

Det ærede Medlem (Schovelin) ankedede stærkt over, at der er en Bestemmelse i Lovforslagets § 23 om de Oplysninger, som Banker, Vekselerere og lignende skal give om de Forhold, der vedrører Omsætningen af Aktier o. s. v. Det ærede Medlem sagde, at det var Posekigeri, og det var noget, som han ikke kunde være med til — Staten skulde holde Næsen derfra. Man skulde tro, at det ærede Medlem ikke kendte den Formue- og Indkomstskattelov, som vi har her i Landet, ellers vilde han vide, at det, som her er foreslaaet, ikke er andet end en Udvidelse af det, vi i Øjeblikket allerede har i Formue- og Indkomstskatteloven af 1912, og som for Resten var optaget deri fra tidligere Love. I denne Lovs § 26 hedder det nemlig — hvad jeg maaske med den højtærede Formands Tilladelse ogsaa maa have Lov til at læse op — „Alle Embedsmænd og andre offentlige Myndigheder, Bestyrelser for Banker, Assuranceselskaber, Aktieselskaber, Kreditforeninger, Sparekasser og deslige samt